

La Nació

Setmanari adherit a la "Unió Catalanista"

Redacció i Administració: CANUDA, 14, Pral.

Cal proclamar els drets dels pobles

La dignificació humana que nosaltres, nacionalistes catalans, volem per als individus del nostre poble assolir, no la creiem factible sense haver-nos emancipat abans de tots els defectes i tares que, en l'aspecte col·lectiu, damunt del nostre poble existeixen i ens priven, per tant, que poguem fer la justa proclamació dels nostres drets com a poble.

Després d'una continuada propagació de les ideologies nostres, hem lograt amotllar-nos a la constant evolució que en el món va realitzant-se i, avui, ben imposats de l'esperit de renovament que'ls ideals nacionalistes sintetitzen, tenim ja per sempre estretament agermanats els dos sentiments de dignificació individual i dignificació col·lectiva.

Si el règim de llibertat per als pobles naturals a que nosaltres aspirem no hagués de garantir les més amplies llibertats per als homes, ens creuríem indignes de sustentar cap mena d'ideologia lliberadora i, per tant ens considerariem vençuts i representants d'idealismes caducs i xorks. Més com que volem ésser representants dintre la nostra Terra i davant la totalitat del món, d'un diàfan i ben definit aspecte d'humanisme i llibertat, per això hem volgut agermanar les nostres sentimentalitats afirmatives d'un demà lliberador de pobles i homes.

El nostre criteri nacionalista que s'empara sempre amb poderoses raons de caràcter humà, no pot deixar de bregar per a que la dignificació social llueixi esplèndidament i reflexi perfeccionadores virtuts damunt les costums i maneres d'ésser dels homes.

Els estols humans que accionen moguts per la ben intencionada dèria d'assolir un estat de perfecció social que atenui les rigorsitats que en la societat els homes sofreixen, deuen convence's que no tenen dret a desentendre's, per una infinitat de motius ben humans, de l'esclavatge que pesa damunt el nucli social a que ells pertanyen.

Dia vindrà que les humanes lliberacions representaran aspectes varis de la lluita nacionalista que'ls pobles naturals tenen entaulada amb els poders estatals i llavors adquiriran, aquelles lluites, el caràcter plenament emancipador que certs sociòlegs atribueixen, avui, als ideals obreristes professats només per els treballadors que volen fer abstracció absoluta de la patria, perquè la patria els nega tot allò que és elemental per a viure. Té de venir forçosament la incorporació de les reivindicacions obreres dintre els moviments nacionalistes, puix si aquelles reivindicacions

hi mancaven, deixaria d'ésser el nacionalisme el compendi i resum de les aspiracions individuals i col·lectives dels pobles.

Els moderns conceptes de patria han d'encloure la feliç resolució dels complicadíssims problemes humans que maseguen i eixafen l'ànima dels homes i neguitegen la seva vida. La patria no ha d'ésser una buida abstracció que careixi de sentiments de reivindicació social, car, si ho fos, el culte que a la patria els homes professessin, no deixaria d'ésser un convencionalisme i una ficció més amb que els satisfets de la vida pretendrien distreure i desviar la finalitat que, indefectiblement, els homes que sofreixen han d'assolir damunt la Terra.

En els temps que nosaltres vivim, els sentiments romàntics de les patries s'han allunyat de l'esperit dels homes i, a l'allunyar-se aquells sentiments, han deixat gravades en les seves interioritats la visió d'un concepte de patria endolcidor de dolors i aborridor d'injustícies.

El fet de professar i conresar sentiments d'amor envers la patria natural dels homes, no vol pas dir que només hagin de manifestar-se i exterioritzar-se aquells sentiments d'amor per la patria, sentint entusiasmes i veneració pels infims atributs i curioses característiques que de les patries tantsols ens en presenten, davant dels nostres ulls, les llurs particularitats típiques i pintoresques, no. La patria natural dels homes és quelcom més que un enfilall de virolades costums insignificants i banals per a la vida de l'Humanitat. No s'ha pas de rebutjar, certament, cap particularitat ètnica d'un poble ni s'han d'extrafer, tampoc, d'una manera sistemàtica, els seus costums

propis, però s'ha de posseir la suficient entesa per a rebutjar enèrgicament totes les perniciosos costums que, al subsistir, embruteixen l'ànima dels homes i els subjecten a inhumanes esclavitzacions.

Deuen respectar-se els costums, les institucions i les maneres d'ésser del poble, sempre que marxin d'acord amb l'avenç general que al món se produeixi. Si no és així i per toçuderia o manament imperiós dels sentiments atàvics que en l'esperit d'un poble s'hi remouen, aquells costums, institucions i maneres d'ésser es resisteixen a ésser fecundades i renovades per l'acció perfeccionadora del temps que sempre s'enmena endavant tot allò que al seu domini està subjecte, llavors serà, també, una acció humana i nacionalista, modificar les particularitats nacionals dels pobles que siguin un obstacle per a que en la vida social dels mateixos hi floreixin abundantment les modernes concepcions sociològiques que representen extinció absoluta de dolor i perduració eterna de benestar per als humans.

La tendència dels ideals lliberadors ha d'ésser regenerar als homes dignificant-los i ennoblir-los. És una veritat axiomàtica que no admèt sofismes que l'enterboleixin, que l'home s'acostará més a la suprema perfecció com més amplemment pugui viure la seva vida de llibertat. S'ha de dignificar, doncs, l'home, rebutjant les inmorals esclavitzacions que'ls vicis col·lectius de les societats han imposat al seu esperit.

Els homes deuen allunyar-se dels rebaiexaments que afemellen i embruteixen; deuen rebutjar les actituds nocives que atrofien les delicadeses dels llurs sentiments i han de preocupar-se, només, d'enrobustir la seva voluntat i refinar el seu espiritualisme. I com que, per a fer factibles aqueixes perfeccionadores virtuts, no n'hi ha prou amb que als homes se'ls concedeixi una llibertat que faci referencia al concepte polític individual, sinó que és necessari que aqueix concepte de llibertat el visquin gaudint-ne totes les llurs manifestacions i passant alternativament del concepte individual al concepte col·lectiu, és per això que és imprescindible que lluiti per a lliberar totalment l'agrupament natural on pertany.

Els drets dels homes foren ja prescrits en els còdics lliberadors del món; manca i cal, encara, proclamar els drets dels pobles per a poder completar, així, la ideologia lliberatriu propagada i instaurada per la omnimoda voluntat dels homes.

En el proper número: La culpabilitat de la Guerra d'Europa és exclusivament de l'Alemanya, des de l'invasió de la Bèlgica pels seus soldats. Conferència d'En E. Vandervelde ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Nostre concepte de Patria

CAL que fixem ben bé, en la ment i el cor de tots els catalans, nostre sentit de Patria i la concepció humana que'n tenim, car es dona el cas que les multituds, arreu del món simplistes, s'han assimilat conceptes de patria equivocats que al determinar-la han bastit una Catalunya objectiva, pintoresca, geogràfica. Adhuc, els que són arborats d'amor patri, reten homenatge i canten les excel·lències d'aquesta patria que no respònd al sentit humà i biològic de la que aleteja en nostre sí i és la determinadora del desvetllament nacional. Això, amb major raó, car aquesta desviació és en dany de la deslliurança de Catalunya i representa un gros retràs per a l'esdeveniment de la consciència nacional que ens manca.

Des dels jorns en que comença el renaixement literari, venim vinculant en la terra la patria nostra, seguint les doctrines formulades pels detentadors de les llibertats. D'aquí que'ls romàntics, nostres primers patriotes, al cantar la glosessin les bel·leses de la terra i les gestes glorioses de les generacions que foren. Curulls d'amor i no reparant en la vida humana, es prendaren de la bella natura i cantaren la patria en les valls jolives i els comellars alegres on hi oïren l'eco de llunyanes centúries; en els cims alterosos de les muntanyes, fruint del torbament que ens deixà la fragància d'una llibertat viscuda; en els torrents i rius que devallen vers la mar al ritme del *Ça ira*; en la costa brava; en les èpiques gestes i vells monestirs; en l'urbs populosa i en l'altiu Pirineu... Eixa fou la Catalunya del Renaixement, tot encis, bel·lesa i plasticitat. Més, això, certament, no ho és la patria, car, aquesta, és òrguen social, fet humà, biologia nacional. La concepció simplista de que parlem, tot el més, determinarà la llar sagrada on s'eixopluga la dolça Catalunya, però no altra cosa.

Aquesta Catalunya del romanticisme, mancada d'efectivitat social, jamai guanyarà els cors de la gentada, perquè no la poden capir de tal faïso els que pateixen tots els dolors de l'injustícia. Sovint la patria els agreuja el dolor, puig, en raó a llur equivocada concepció, resta vinculada en la terra i, ells n'es devenen paries, per ésser aquesta l'usdefruit d'uns quants, dels privilegiats. Per això les multituds catalanes, mogudes per dalits socials, s'han arredossat sots els plecs d'unes banderes anti-nacionalistes perquè, en elles, hi fou escrita la defensa del paria que la Catalunya pintoresca no podia fer-se seva, ja que li mancava sentit humanista.

Es per això que, nosaltres, els fonaments patriotes, havem tingut d'esguardar, amb dolor, com els glosadors de la Catalunya artificiosa a l'apagar-se la foguerada sentimental i esdevenir llur esperit petit engranatge de l'interès creat, li han fet greus i repetits mancaments.

Ademés, ajustada, la patria, a aquests motllos esquifits i simplistes, podia esdevenir, amb la llibertat, esclavitzadora de la consciència dels homes i àdhuc féude d'una autocràcia, emperò, mai la patria de tots, la veritable Catalunya.

Nosaltres afirmem que aquesta concepció ancestral de la patria, no pot determinar la Catalunya Nació. La Catalunya, patria nostra, bellament definida pel Mestre en son parlament, norma de l'U. C., és humana, radicalment humana; és la de tots, puig, és l'ajuntament dels cors catalans gonflats de vida, envollats en mantell teixit amb amors, neguits, dolors i fretures humanes; és carn llatzerada i neguit de guariment; és enfonament de privilegis, car són en el poble dolors i dalit d'apaivegar-los; és fer via vers la dignificació i la bondat, on s'hi troba el dolç plaer del viure, per camins tots ells florits de justícia i llibertats.

Nostra Catalunya resta determinada, doncs, pel conjunt de catalans siguin allà on siguin i on se vulga que's trobin. Un català és sempre síntesi de la patria, i sos dolors, de la patria en son dolors. Per haver-la com la volem a aquesta Catalunya nostra, ens cal posseir la llibertat dels homes de Catalunya. Sense aquesta, Catalunya sempre serà esclava. Per això és deure i és lluita nacionalista qualsevol redempció social, de la mateixa manera que tota lluita i dalit de perfecció humana, és afirmació de patria.

Es tal la nostra concepció patriòtica que resoltament afirmem: si enllà de nostres florides encontrades altres pobles no hi haguessin bastit les seves llars, nosaltres, humans abans que tot, pendriem comiat de la terra i aniríem en romiatge, vora, vora la mar llatina, fins a trobar un lloc on poder gaudir de llibertat que'ns és la vida. Del recó de món que s'en diu Catalunya, marxariem amb racança, més sense dolor, ja que seria amb nosaltres, els romers per humanisme, la Patria volguda, la vera Catalunya.

La concepció de patria alentada pels romàntics, la Catalunya geogràfica, és la llar volguda de la patria nostra, la que és carn de nostra carn i la llibertat de la qual anhelem, perquè en quan se fonamenta en el dolor, el sofrir, els neguits, i l'afany de perfecció humana, no pot determinar altre fet que'l de la justícia, llibertat i bondat més supremes.

P. OLIVER I DOMENGE

O' Hostalrich a l'Hotel Martín

(SANT HILARI)

Telèfon { Hostalrich 407
Xarxa Garriga { (particular)
Sant Hilari 422

Servei especial d'Automòbils
LA HISPANO-HILARIENCA

Passatge: 8 pessetes Anar i tornar: 14'15
10 kilos equipatge (en el mateix auto): 1 pta.

Sortida de Barcelona: a les 14'23
Arribada a l'Hotel: a les 18

Per encàrrecs de seients i cotxes especials per a família, al
Despatx Central: Rbla. del Centre, 6 - BARCELONA

GUAITA

FOU en altres temps tant predicada la política de relacions amistoses amb el Madrid polític, sigueren tantes les promeses fetes per aquells i encara més les excel·lències que'ls polítics d'aquí en contaven, que els elements conservadors de Catalunya els mancà temps per a entregar-s'hi en cos i ànima.

Per als elements conservadors, que equival a sentiment de mequinesa, és ben cert que la promesa era temptadora: a canvi de rebre amb tota solemnitat, demostradora de servilismes, a augustes magestats i personatges de menys quantia, se'ls donaria tota llei de felicitats econòmiques per a la major obtenció de beneficis efectius. La promesa era clara; els resultats esperats formosíssims i quantiosos.

Emprò, com que la política a Espanya se diu que no té entranyes, el qual ve a ésser una afirmació claríssima que'l polític gaudeix de tots els privilegis, per amorals que sien, així com amb la major aparença de formalitat feren les promeses d'afavorir les empreses de Catalunya, amb la major senzillesa se'n han desdit, emparant-se en criteris oposats d'altres polítics, i fins de regions espanyoles en col·lectivitat.

Diuen ara, els prínceps de la nostra economia, els del Foment del Treball Nacional, els de la Cambra Industrial, els regionalistes i tots els que'ls segueixen, que han sofert un manifest engany i que van a empendre una ferma campanya en defensa de les proposades solucions i contra'ls qui no han acomplert la paraula donada.

Creure en aquestes pomposament anunciades actituds d'ira, seria en nosaltres desconeixement o candidesa, i ni un ni altra patim. Coneixem abastament als nostres grans industrials i grans fabricants, i no menys als nostres regionalistes, per a no saber que totes les seves menaces no traspassen el límit d'una actitud política. Volem dir i diem, que entre tots ells trobaran una fórmula per a renovar les sospitoses amistats amb els homes de govern, burlant una vegada més a Catalunya.

Nosaltres ho voldríem que aqueixes tant justificades actituds irades de regionalistes i fabricants i industrials contra els governs d'Espanya no estiguessin sols en la paraula o en l'escrit del moment, sinó que'ls interessés l'ànima, que tinguessin acció de continuïtat, de permanència fins a l'assoliment.

Emprò no hi podem creure, car si ara mateix, en que tant vanten la seva ira, vingués un polític qualsevol de l'Espanya centralista o un seu august representant, tots ells acudirien a fer-li acatament i promesa formal de lleialtat.

I es que tots els organismes esmentats, quan protesten, no és per amor a Catalunya, sinó per a defensa dels seus guanys particulars. No hi ha espiritualitat en la seva lluita, sinó la més absoluta materialitat i per ço són vençuts o enganyats, car els que sempre'ls venceràn, els polítics espanyols, sobradament coneixen els ressorts que deuen fer actuar per a que no reïxin les protestes irades de les entitats econòmiques i regionalistes de Barcelona.

Si volen triomfar, no han de pensar només en els seus particulars egoïsmes, sinó que també deuen recordar els guanys que precisa Catalunya. Si així pensen, s'adonaran que cada vegada que afalaguen a un polític espanyol per a obtenir-ne una promesa, ofenen la dignitat de nostra terra.

I és que'ls industrials i fabricants de Catalunya, el «Foment» i la «Cambra Industrial», no han sapigut encara adaptar-se a l'ambient del comerç modern; per això quan se troben en lluita amb els polítics obren amb els mateixos procediments que haurien adoptat els honorables betes i fills del passat segle.—F.

SIGUEM FORTS

FORTITUT, heu's-aquí la paraula, la força, el tot, qui empeny als pobles vers al conqueriment de llur reivindicació. Examinem, malgrat sia de la manera més simplista, el procés dels problemes nacionalistes que han assolit el triomf, i veurem com d'una manera definitiva, d'una manera que no deixa lloc al més petit dubte, ha sigut la fortitut ideològica, ha sigut la plena possessió per part dels elements integrants de la nació redempta, de la totalitat de sa propia personalitat, la qui ha determinat la llibertat del tot, de la personalitat col·lectiva.

A Catalunya, dissortadament, els seus patriotes, els catalans, en gairebé sa totalitat, no la posseeixen aquesta fortitut reveladora d'una efectiva consciència nacional catalana. El nostre problema encara avui, és per a molts problema de sentiment, de tant reduïdes dimensions, que a res li atany, ni l'esser dels homes ni la vida del món, oblidant-se, que els problemes nacionalistes per a ésser-ho, no poden prescindir de tant importantíssims factors de llur vida.

Ens diem catalanistes, i amb nostres accions de cada instant, de cada moment, neguem nostra personalitat nacional; cantem amb retumbant fraseologia la Patria passada; glosem amb delectança les épiques gestes del ahir, i ens sentim enlluernats amb la visió esplendorosa de quelcom que ja no viu, que ha sigut sí, però que per llei biològica, ja no tornarà a tenir feccivitat al món, mentres amb la mateixa boca neguem, tot declarant-nos patriotes fervents, la realitat del present i anem enderrocant l'edifici de la futura Patria, gloriosa perllongació d'aquella que diem enyorar.

I ço és, perquè encara no ens en sentim plenament part integrant, representació viventa de la nostra Catalunya, ni tampoc havem après en les planes de l'història tot ço que no diuen les lletres, però que revelen sa essencia.

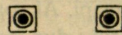
Sentint-nos-en, sí, continuació normal de aquella Catalunya, sentim-nos, sí, continuació d'aquella Patria espill de llibertats, però arrapem ben dintre nostre l'esperit bategant en Ella; i assolirem l'efectivitat del nostre patriòtic anhel. Aquella Patria, fou Patria de viventes realitats, perquè en el món la seva valú fou efectiva, perquè tots i cada un dels seus ciutadans n'eren posseïdors de la fortitut que dona el sentir-se dintre seu la totalitat de la Patria, i n'era també, perquè en llur sobirania no admetia l'intromissió de cap poder a ella atentatori i perquè, vivent dels instants de sa vida, incorporava a son ésser nacional l'efectivitat dels valors reals de la civilització mundial, a la qual Ella tant saviament contribuï.

En són tant d'indestructibles aquests fets, que el jorn malestruc en que abdicà la Patria tantsols d'un d'aquests elements, imprescindibles per a la vida normal de les nacionalitats organitzades, el dia que admeté en son regim intern la poixansa de qualque dels seus estaments, la seva vida esdevingué anormal, car deixà la sobirania d'esser filla directa i encarnació de tots per a passar a serventa d'uns quants, engendre tot això d'accions de tirania, i la fortitut de la Patria, aquella forti-

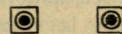
tut col·lectiva començà a decaure i la feblesa la sopli, obrint així els portals de la Nació a influències foranes que forçosament precedeixen sempre a l'acció estatista, tirànica, que sempre amatent, es llença com fera famolenta damunt dels pobles que abdiquen de llur ésser i que com arreu, a Catalunya s'hi entronitzà més que per la seva força, per la feblesa de nostra ànima nacional.

Avui que a l'humanitat, a la vida del món, hi son problemes bategants els problemes de la llibertat amb tota llur magnitud, els catalans tenim més que mai el deure de mostrar-nos davant d'ell com a poble digne de reconquerir el lloc perdut, de tornar a viure al món amb fesomia propia com també tenim el d'abans de tot això, d'enfortir-nos ideològicament, de copsar una plenitud d'ànima catalana, d'ésser i sentir-nos viventa encarnació de la Patria, fortitut que en nostres mans tenim el posseir, car el mostrar-nos en totes les manifestacions de nostra vida tal com som, ço és fills de Catalunya, no és pas un deure que no poguem complir amb la Patria i amb nosaltres.

FRANCESC X. CASAS I BRIZ.

IDEES I ACCIÓ
per A. Rovira i Virgili
Es publicarà en el vinent número

AL VOL

CATALUNYA està abocada a una gran crisi econòmica. Una part de la culpa la té l'Estat, que resta indiferent en la qüestió dels Abonaments del Tresor francès.

No cal dir que a nosaltres no'ns sorprén, perquè a l'Estat espanyol el coneixem de cap a peu. Tampoch em de dir que entenem molt mesurats i ridícolament atenuats tots els càrrecs que'ls queixosos li fan a l'Estat.

L'Estat, però, s'ha valgut, per a posar Catalunya en greu situació, d'una carta que un Senyor Viñas ha publicat a *La Época*, amb l'oportunitat que convenia. Aqueix Sr. Viñas, Secretari de la Cambra de Comerç Espanyola a París, uns quants anys endarrera fou redactor de «La Veu de Catalunya». Això, no és cap al·lusió, és una afirmació.

Doncs bé: volem dir no és cosa nova que l'industria catalana, que servint a l'Estat francès, ha guanyat qualques mil·lions, no s'ha portat pas massa bé. S'han tret massa factures de compte. Això és vergonyós, i nosaltres nacionalistes de Catalunya ho abominem, i diem que és mal català i mal home, qui compleix malament, a dretes, els compromisos que contrau. Els calificatius d'aqueixa oprobiosa conducta són al còdic.

I com a defensors de la Justícia social, hem de dir que'ls afamats del dia de demà, en po-

den demanar compte. El treball ha complert, i té dret a que'l capital no torni a ésser dolent amb els obrers, com ho ha sigut amb l'Estat francès. Encara que no'ns trobem en un regim socialista, a l'organització social d'ara hi han còdics que puneixen les malifetes; i àdhuc éssent tot una farsa, als còdics hi ha escrit el cástic que s'ha d'imposar als detentadors.

I diem-ho ben clar. Els trets de compte per l'Estat francès tenen la culpa de tot. Han tret de compte a tota l'industria catalana, i a Catalunya, també.

Ara, correm-hi a ocupar un lloc a la futura Conferència de la Pau. Ens rebràn amb totes les consideracions, i ens faràn justícia.

Que ho sàpiga tothom: tots els trets de compte, no'n són de la Nació Catalana. Són els desnacionalitzats. La solidaritat social, ho priva.

Ara mateix, hi ha hagut a París una conferència de Nacionalitats.

Hi han sigut votades quatre conclusions, que són més obirs diplomàtics que no pas expressió dels principis nacionalistes que renovaran el món; ha mogut més, als representants de les nacions que volen viure la vida plena, la barbre guerra actual, que no els vers principis nacionalistes que minen les societats polítiques d'ara.

No s'ha fet constar que'ls drets nacionalistes són imprescriptibles, mentre les nacions existeixin anc que sia inconscienment, per l'immensa majoria del poble.

Tampoc s'hi ha dit que les reivindicacions de totes menes no poden ésser perseguides perquè les defensin minories reduïdes: n'hi ha prou amb que sien per naturalesa, per ciencia, justes. La valú dels principis no són els poders públics, per naturals opressors, qui'ls ha de determinar.

El nacionalisme català, amb petitíssima valú al món, té fetes proclamacions que'l posen al davant de tots els moviments nacionalistes, per posseir una ideologia integral.

Cal treballar per a que's creï una Conferència universal permanent, que califiqui la valú filosòfica, social i biològica de les ideologies que defensen els homes.

La Esfera, és un periòdic que's publica a Madrid; com que és un periòdic il·lustrat, en gran, s'emprén informacions que sorprenguin el bo del públic. Ara mateix, ha començat a publicar una secció que'n deia *Prestigios españoles*. El primer *prestigio español* publicat és l'Angel Guimerà, i no res se remarca ni a l'informació gràfica, ni a l'escrita, que contradiga el títol de la Secció. Més ha passat el fet pel bo del públic inexplicable, que al número següent ha publicat l'informació d'En Joan Manen i ja no li diu *prestigio español*, li diu *Nuestras visitas*. Cal remarcar, que no-res-menys, però, l'informació té'l mateix caràcter tendències que'l de l'Angel Guimerà.

Malgrat que l'haver canviat *Prestigios españoles* per *Nuestras visitas* pot ésser degut a rojors que la catalanitat hagi fet aparèixer al sostre, LA NACIÓ, pacientment esperarà que aqueixa cinta del *Prestigios españoles* o de *Nuestras visitas*, o dels títols que's vagin canviant, se desenrotlli del tot per a parlar-ne com cal. No referint-se a *La Esfera*, que per no res ens interessa, però sí per a discorrer respecte de si som o no som nació, i per a dir ben clar que'l que ens manca més per a esser-ne és la vera catalanitat, el ferm nacionalisme dels nostres homes representatius, que, ara per ara es donen de menys de fer constar a tots els instants que és catalana, i només que catalana, la valú representativa que posseeixen, perquè és vinguda de la vida de Catalunya i perquè'l poble de Catalunya, usant de l'única sobirania que té, i que no li poden llevar, l'ha sancionada.

La nova Europa que s'obira

Renacionalització - - Alemanya de dins

Si girem els ulls a Europa—cansats de fixar-los a l'apèndix de l'Àfrica africana—serem obiradors d'una renovació naixent: la renacionalització,—car les democràcies essencialment socialistes, van inclòint en el problema de les emancipacions econòmiques el de les lliberacions de les patries naturals opreses, així com el del manteniment de la independència de les lliberades. L'humaníssima ploma de l'apostol del nacionalisme socialista de Catalunya, En D. Martí i Julià, escrigué aquestes paraules definidores: «En la Naturalesa tots els organismes tenen dret a la vida, perquè la Naturalesa és tota ella vida, i els pobles — organismes de la Naturalesa — han d'atendre, com l'individu, a la conservació de la llur existència si tenen estima de la pròpia dignitat i si no són pobles que a causa de no tenir virilitat, han de desaparèixer per xorcs i estèrils per a la civilització humana.» Per això és el socialisme, la democràcia, els perseguïdors del general benestar de tots els homes de la terra, els que avui proclamen el nacionalisme ètnic i lliberal com a mitjà imprescindible per a dur la pau universal i l'equilibri o nivellació econòmica, car a la pau universal hi seguiria el desarmament universal. I la terra tota devindria lliberada de l'ancestral atavisme del militarisme, el qual, ademés d'atogar les principals aspiracions de l'Humanitat en l'orde econòmic, realitza, en l'ordre moral, la contra-perfecció de l'instint humà.

La democràcia europea comença a devenir fortament nacionalista i decididament internacionalista. El mot d'orde és aquest: l'home lliure i la pàtria pròpia i natural també. L'universalisme metafísic, que sense adonar-s'en feia del món una caserna, no té ja cap prestigi. És l'internacionalisme, la solidaritat universal de patries naturals els homes de les quals glateixen per a llur emancipació individual i col·lectiva, és aquesta acció que, com a normal que és, va guanyant adeptes i va atanyent efectivitats renovadores de l'estat de coses i de gentes.

I Europa és el breçol d'aquesta idealitat, que la democràcia ha infantada. Avui, l'hegemonia, l'anèxió, la conquesta i ço que és uniformitat com ço que és explotació, no són més que conceptes de la política netament política i absolutament capitalista: és l'ideologia dels reculats, dels sobradament benestants o dels que fant del pressupost un asquerós nepotisme.

La «Internacional» d'ahir acceptà quelcom dels nacionalismes ètnics i lliberatrius. Amb l'actual conflicte, la «Internacional» sofrirà una canvi radicalíssim en sa pròpia essència. I nosaltres esperem pel bon nom de la mateixa, que la «Internacional» de demà serà pregonament nacionalista, car així ho fan, esperar els acords de la conferència de les democràcies de França, Bèlgica i Anglaterra ajustades a Londres, certes manifestacions fetes a la conferència de l'«Independent La-

bour Party» a Norwich, les conclusions dels socialistes d'Alemanya i Àustria reunits en magna conferència a Viena i l'aspecte que van prenent el socialisme alemany dels Haasse, Ledebour, Liebknecht, Bernstein, Kautsky i tots aquells que dintre la «Sozial-Demokratie» representen la minoria contrària al crèdit de guerra del governamentalisme alemany i a la política d'anèxió.

Nosaltres, social-nacionalistes catalans, tenim fé en aquesta «Internacional» nova, o més ben dit, renovada, adaptada per complet a les realitats de la Naturalesa, que d'entre mig del desori actual, reeixirà, potent, digna i ben capacitada per a dur la pau i el benestar mundial.

Lituània, Bohèmia, Polònia, Armènia, tota una estelada de nacionalitats oprimides, junt amb Bèlgica, Sèrbia i Montenegro, constitueixen l'afirmació més categòrica que's puga fer del principi de les nacionalitats. La «Internacional» de demà, de cap de les maneres el pot refusar aquest principi. Al contrari, se l'ha de fer seu del tot en tot i dur les democràcies de plè plè a l'assoliment de la lliberació i nivellació dels homes i dels pobles de la terra, car així com cap home se'l deu haver de fer desaparèixer per «xorcs i esterils per a la civilització humana» sinó que se'l deu haver de guiar amb cura cap al seu millorament físic i intel·lectual, així també la «Internacional» està predestinada a millorar la virilitat dels pobles, per a que, ubèrrims i fructuosos, siguin cada un d'ells una necessitat per a la civilització de l'Humanitat.

**

Alemanya, avui per avui, representa el més gros dels obstacles que's puga preveure sorgiran a la «Internacional» renovada i renovadora de que venim parlant. La democràcia alemanya, en gran part, està tocada de l'idealitat anexionista. Un dels detalls més significatius, en quan a la línia seguida, des-

prés del començament de la guerra, per les organitzacions econòmiques de la classe obrera, és el de que tots els periòdics socialistes fan política obertament governamental. Els sindicats lliures, els sindicats «socialistes» com se'ls anomena, han vingut un dels apoies del govern. En la *Sozialistische Monatshefte*, un membre dels més coneguts de la comissió general de sindicats alemanys, En Pau Urubreit, publicà un article intitolat «Nació i Sindicalisme» en el qual afirma: «Ara que la pau esperada, degut a l'intervenció d'Itàlia, és novament força llunyana, els sindicats se veuen en l'obligació de renovar la prometença solemnia d'aguantar l'unió amb la nació entera i de subordinar tot interès especial al deure comú de salvar la pàtria en la lluita que li han imposada i d'acabar la guerra d'una fàcil honorable.» Aquest fragment de l'article d'En Urubreit, sembla que tradueix el pensar que inspira una grossa part dels periòdics oficials dels més grans sindicats d'Alemanya.

Emperó, sortosament, dintre Alemanya hi ha un nucli, que cada dia devé més potent, marcadament pacifista, i, sobre tot, que ha fetes públiques declaracions anti-anexionistes. En una virulenta sessió del Landtag—dieta de Prússia—contestant a les paraules del ministre Delbrück i a les al·lusions dirigides a saber l'opinió dels socialistes, fetes pel diputat progressista lliberal Wiemer, el diputat socialista Braun declara:

«La veritable majoria real del poble no està pas d'acord amb la forma com se porta la guerra, anant fins a l'acompliment dels projectes d'anèxió concebuts. Cal que el govern no's deixi passar cap ocasió propícia en terminar ben aviat la guerra. Les anèxions de qualsevol natura que sien, tals com les que han sigut preconitzades per un príncep confederat alemany així com també per nombrosos grups interessats, serien un mal per a Alemanya. Elles porten dins d'elles mateixes el foment de noves guerres.

El socialisme repudia una tal política de conquesta, que no servirà sinó per a perllongar aquesta guerra nefasta.

El poble alemany no'n vol de conquestes: vol una pau sense humiliaments.»

En Braun encarna la representació de la democràcia prussiana al Landtag. En Braun ha fustigat l'idea d'anèxió, ha advocat per la pau i ha censurat a un príncep federat alemany i a tots els grups xovinistes que mantenen encesa la llantia de l'odi dins Alemanya, per ses deries, fetes públiques, de conquesta i dominació. Això és un crit de: prou conquestes! I quan se clama contra les conquestes, l'esperit dels que així clamen, estan, — contra la teoria dels fets consumats — propensos a reparar imposicions i a reivindicar drets atropellats per conquestes passades. — Y això és quelcom, força aprofitable, per a bastir el gran edifici de la renacionalització. — P.

Si voleu que'ls ciutadans del demà siguin dignes de la Catalunya que anhelem, coopereu al sosteniment d'escoles catalanes, inscrivint-vos com a socis de la

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

Oficines: Canuda, 14, principal

Catalanistes: Es deure de companyerisme, contribuir a l'obra del millorament material dels presos i exilats per causes de Catalunya. La Associació Catalana de Beneficència, nascuda an aquest fi, vos demana la vostra inscripció en la seva llista de socis. Quota mínima: 0'50 Pessetes mes. Correspondència: Alvarez, 6, pral.

SATISFACCIÓ

A nosaltres, tots aquells que venim ja desde'l començ de la nostra joventut esmersant totes les nostres energies en la propagació dels ideals redemptors que deuen recatalanitzar la nostra Catalunya; a nosaltres, tots aquells que mai hem fet giragones en la via per on hem cregut que deu conduir-se a la nostra Patria, per a aconseguir la seva completa lliberació; a nosaltres, conscients, que mai hem trencat de camí, per més que en la nostra ruta se'ns hagin presentat altres vies que, a cop de vista, hagin pogut semblar-nos dresseres, avui que la nostra Unió Catalanista, amb les noves orientacions renovadores adoptades a l'hora present del nostre poble entra de plè en actuació; se'ns eixampla l'esperit al contemplar a l'entorn de la benemèrita entitat, mare del catalanisme, aquest esclat de joventut, la qual, al nostre costat pujada, ens reconforta perquè la veiem disposada a continuar com nosaltres, desinteressadament, amb tota l'ànima, la nostra tasca, aquella tasca persistent, aquella tasca que moltes vegades ha fet que'ns miressin de reüll, amb menypreu i fins amb llàstima, tanta i tanta gent que, per dissort de la nostra raça, no's preocupa ni vol preocupar-se que la llur dignitat de catalans els obliga a procurar el benestar no solament material, sinó també moral de Catalunya. Aquella tasca, única dèria que algunes voltes fins ha fet fer mancament a les nostres obligacions familiars i els quefers que'ns han proporcionat el nostre pa de cada dia, veiem que no finirà amb nosaltres, i ens en sentim satisfets, perquè estem convençuts que'ls nostres esforços i sacrificis no'ls hem esmersat en debades ja que'ls plansons crescuts al costat nostre estan sadollats d'aquell esperit catalanesc que cal per a que un jorn sigui un fet la lliberació de la nostra volguda Catalunya.

JOAQUIM DELCLÓS I DOLS

Comité de Premsa de la Unió Catalanista

Nombre actual d'abonats a
RENAIXEMENT i LA NACIÓ

963

Nombre de sotscrius a la coope-
ració de 50 pessetes

93

El Nacionalisme en sí mateix

FER del món un sol estat, una universal república, amb una sola llengua i idèntiques creencies, seria una bella cosa i fins, potser, l'humana felicitat.

La realització d'aquest ideal suprem, sembla haver sigut l'obsessió constant dels homes i pobles de totes èpoques, i basant-se en ell i considerant-se cada un d'ells com el preferit de la *Divinitat*, ço és, el millor i l'únic posseïdor de la *Veritat*, s'han cregut realitzar una sublim missió al pretendre imposar als demés pobles llur propi criteri.

D'aquí l'eterna lluita, la bestial discòrdia, anul·lant i deixant sens efecte els progressos ideològics d'una civilització fonamentada en un ideal quimèric.

Des de les edats més remotes, tots els pobles que han viscut sotsmesos i han tingut consciència dels llurs drets, no s'han avingut mai amb el llur esclavatge i només han esperat les ocasions favorables per a poguer-se'n emancipar. Es l'etern cercle viciós, dins del qual ha vingut girant l'humana història.

Cada nova transformació social ha sigut precedida d'espantosos cataclismes que han enfonsat, moltes voltes, en la ruïna i desesperació a continents enters. Davant la repetició periòdica d'aquests esdeveniments, la humanitat s'ha horroritzat de si mateixa i de la seva eterna i malhaurada condició, preguntant-se si la civilització era en realitat quelcom negatiu i estúpido o pura vanitat ridícula, que sols havia de servir per a segregar, sense cap compensació, la llibertat primitiva, la llibertat animal.

Qualques pensadors hi ha hagut que, posant llur cervell al servei del seu atàvic i instintiu salvatgisme, han respost als dolorosos clamors humans dels pobles amb el cinisme de fer còmplic a Natura de llur brutalitat i egoisme, proclamant, com cosa fatal i necessària, la eterna continuació de la lluita. Es la llei natural, han dit. El feble sucumbirà sempre sota el fort; és la llei ineludible de selecció. I en apoi de les llurs assercions i partint d'una absoluta falsetat, basteixen abominables arguments que soternen a una gran part de l'humanitat en un morbós estoïcisme. Essent, emperò, l'humil, en particular, el que més reb les conseqüències d'aquest estat de coses, no pot avenir-se a creure'l incurable i la remor de sofriment i rebeldia cristal·litza en extravismes àcrates. L'anarquisme i el socialisme primitiu, senyalen el mal en l'existència de les fronteres: «Abolint aquestes, diuen, i l'humanitat serà feliç». I no fan, així, altra cosa que reforçar l'antiga obsessió, seguint ignorant l'humana diversitat, caient en el mateix error de considerar la Terra com una esfera completament perfecta i completament llisa. No tenen en compte que a cada clima, a cada horitzó, a tot accident geogràfic, correspon una diferenciació biològica, resultant del mitjà ambient en que's desenrotlla, ni volen veure que les necessitats no són arrèu les mateixes i que la naturalesa de l'home, i en especial el seu cervell, a elles s'ajusten sempre.

Es el Nacionalisme, l'ideal que vol per a cada poble, per a cada nació natural, la llibertat de regir els seus propis destins i el dret de viure la pròpia vida, derivant-se, per tant i lògicament d'aquests principis, l'exclusió de tota idea de domini i absorció d'un poble damunt d'un altre.

Durant l'època autocràtica, l'Estat, que era un sol home, imposava el seu criteri a sos vassalls, intentant, a la vegada, universalitzar-lo i procurant estendre sempre sos dominis. Després, la forma política canvia. Els homes

que *tots tenen un rei al cos*, no poden resistir per més temps aquesta odiosa imposició, que'ls priva de l'únic que'ls diferencia dels demés sers animals i al donar-se compte de llur miserable estat, es rebel·len i a l'emancipar-se d'ell queda constituïda la mutua tolerància, la llibertat del pensament.

Tothom té dret de pensar a sa manera, tots els homes creuen que les seves idees són les millors, puix de no ésser així ja no les tindrien i tots tracten de fer-les triomfar, emperò a la violència ha seguit el raonament i la intrasigència s'ha vist suplantada per la transigència més serena, establint-se, d'aquesta manera, un respecte recíproc davant el perill de retornar a l'antic estat de coses. La llibertat religiosa i la d'imprenta consagren la nova era, de la mateixa manera que'l nacionalisme consagrarà la seva, quan dintre de poc, aquestes idees de respecte i tolerància, exclusives, avui, de l'individu, es facin extensives a la personalitat nacional dels pobles.

El Nacionalisme enclou en si la creació d'un poderós arbitratge internacional que té d'evitar forçosament les diferències que entre les nacions surgir puguin, acoblant en llur esperit, per tant, l'idea més sublim i generosa: la de la pau universal. No la pau universal amb el caràcter utòpic de les teories àcrates, ni amb el sentimental romanticisme, veritablement ridícul, dels congressistes de La Haya, sinó basant-se en un pregón estudi biològic, partint d'un principi absolutament científic.

Amb els principis d'aquells, la Pau sols podria ésser fruita per una comunitat d'àngels i cal regonèixer que l'home actual dista tant de ésser-ho com el de fa vint segles. En canvi la Pau que en sí pressuposa el nacionalisme és apropiat per a ésser fruita pels homes d'ara i perfectament compatible amb els llurs defectes i passions.

De tot çò més amunt dit, se'n desprèn que el Nacionalisme és l'idea més gran i més liberal de la nostra civilització.

Sentat això, doncs, té d'estranyar-nos gens que al fer per primera vegada l'Unió Catalanista la seva proclamació nacionalista, acompanyés aquesta d'un pregón sentit social, equivalent a l'afilament de les conquestes més modernes i més racionals del cervell humà?

Ja ho tenim dit: volem fer de Catalunya un gran poble, un poble que'ns faci estar orgullosos d'ésser-ne fills; un poble, si pot ser, més ric d'idees que d'argent... No ha de fer-nos abaixar la cara, avergonyits, cap acció antisocial, perquè junt amb la Patria volem venerar sempre, nosaltres, la més absoluta idea de Dignitat Humana.

Una lluita horrorosa estem actualment presenciant. Esperem que acabi; emperò tinguem l'*humana inhumanitat* de desitjar que encara duri. Si, que duri fins que'ls despòtics imperis que avui mereixen l'antipatia dels homes més selectes del món, es convencin que han de abandonar i foragitar del seu si les actituds de força i la fèrrea política imperialista. Que duri, la actual convulsió europea, fins que vingui el fracàs de l'estatisme, i tots els homes de la Terra es donguin compte de que la guerra és un *mal negoci*... Potser si fins a la realització d'això durés, la guerra acabaria per sempre al començar a instaurar-se, arrèu del món, l'ideal nacionalista.

JOAN AGELL I CASTELLS

Havana.

La nostra premsa

Divulgant

D'ENÇÀ que existeix l'Unió Catalanista cap moment de la seva vida ha sigut més transcendental per Catalunya que'l de la data del 3 de gener d'enguany quan després de discutit ampliament, serenament i amb una equanimitat exemplar el Missatge que havia sigut sotsmès al Consell General per la Junta Permanent, els Representants el votaren per una majoria tan grossa, que destriats els pocs vots que s'adheriren a la proposició de la minoria i ben examinat, pot dir-se que fou quasi unànim el parer del Consell General respecte a la vida nova que la Junta Permanent proposà per l'Unió.

No s'ha de negar que entre'ls vots de minoria n'hi hagué algun de gran calitat; més tan aïllat, tan poc acompanyat, que malgrat la seva valúa indiscutible pot afirmar-se que ha sigut l'Unió tota sencera la que ha proclamat per primera vegada a la nostra Patria catalana principis essencialment i integralment nacionalistes en tots els aspectes de la significació política i social que'l Nacionalisme té en els temps moderns.

A les societats els fets hi passen mercés a una mena de determinisme que fatalment orienta les corrents socials vers el sentit d'actuació civilitzadora que com síntesi de l'avenç humà regeix el món. Ara hem aconseguit per a la nostra Catalunya la hora preuada d'ingressar a la vida nova de l'humanitat: aquesta hora solemnia pels pobles, a la que comença veritablement la llur penetració a la vida universal. Cal dir-ho, les nacions no posseeixen veritable eficacitat d'acció, no són ben bé elles mateixes, ni queda ben determinada la llur personalitat, fins que s'articulen a la vida mundial i són un de tants elements cooperadors a l'avenç de l'humanitat; fins que són universalistes.

Ja són admirables els precursors del renaixement de les nacions; són els que inconscientment al fer les primeres ingènues afirmacions d'autonomisme comensen a caminar vers la vida internacional tot protestant que la rebutgen i tot afirmant la propia existencia. Quan els pobles decauen, quan comença a les nacions la llur decadència, és que van perdent la llur consciència nacional i que s'aïllen cada cop més de la vida de relació amb les altres nacions; i per a que això pugui passar és que la corrupció moral hi ha començada i per aquesta corrupció n'esdevé el decaïment de la consciència. Perque és inseparable de la valúa mental d'una nació, la normalitat de la seva síntesi representativa. Els pobles que existeixen lliurement, els pobles que són elements formadors de la vida internacional, són sempre pobles fermes com a tals pobles i bons en el sentit de posseir normalitat moral. Per deslliurar-se, cal aconseguir aquestes dugues qualitats socials.

I bé, Catalunya per immoralitat social i fins individual decaigué la seva valúa com a poble; consentí la intromissió de llengua estrangera; s'adaptà a les accions corruptores d'arreu del món; circumscrigué l'afirmació nacional als estaments posseïdors de la riquesa que li estrafere l'afirmació nacional i se la vengueren per trenta diners; separà del ser de la patria a tots els que no pertanyen a la oligarquia plutocràtica; cauteritzà la consciència nacional; consentí el franc voler de totes les injustícies, i aïllant-se del món ni per les esclertes socials deixà passar llum de renovació.

Però al sí de la vida de Catalunya, el nostre destí biològic no havia fruit les energies inmanents, i després de quatre centúries de repós, l'energia conservada empenygué la forta reacció i feu que a la vida social de Catalunya, amb els precursors, s'hi iniciés el començament de la renaixença nacional. Aquestes

accions són sempre molt lentes i per això Catalunya, ha necessitat una centúria per a poguer assolir, al temps d'ara, en el que per l'acord del darrer Consell General de l'Unió, s'ha promulgat l'ideologia de la nostra vida al món.

Els precursors a tots els pobles posseeixen més imperfeccions que idees noves; el pes mort de les centúries decadents és sempre molt dificultós llevar-lo fàcilment dels homes i dels pobles; les idees noves, els fets nous socials, són tant febles i de poca extensió, malgrat que no hagin d'ésser mai vençuts, que no és possible per acció revolucionària determinar una sobtada vida de llibertat. A Catalunya està clar que ha passat així: els precursors admirables i remembrables, han posseït més defectes de decadència que qualitats de renaixement: de generacions s'han succeït i malgrat que en elles, en totalitat, hi ha hagut més foc de sentiment que no pas normal consciència nova, en el sí d'ell es mateixes el nucli catalanitzador i perfeccionador de la Nació ha anat avençant sempre, els essentimentalismes han anat mimvant, la consciència catalana ha anat creixent fins arribar a posseir la ponderació de la consciència i per robustesa intel·lectual i de coneixement i per sentiment nacional i humà incommovible, ha arribat a constituir un nucli de consciència nacional definitiu en el sentit de l'afirmació de la nostra Patria i freturós sempre d'evolucionar per a que la nostra Patria posseeixi caràcter d'universalitat.

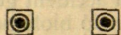
Heu's-aquí l'evolució de l'Unió Catalanista que pel nostre poble és el nucli bio-social de la vida de Catalunya.

Per això l'Unió Catalanista, externament, apar que viu dissociada de la totalitat de la vida nacional; i és perque a l'hora d'ara de la vida de Catalunya, la major part de la vida social del nostre poble posseeix mes caràcters de decadència que no pas de catalanitat. I és ara, precisament, que les accions político-socials que han tingut per un instant modalitat nacionalista i que en el dur combat han sigut vençudes contra Catalunya, és ara que l'Unió Catalanista ha promulgat l'ideologia que proclama que la Patria catalana és a tots els homes i a tots els indrets de Catalunya, que'l benestar dels catalans és l'afirmació patriòtica més completa, que l'internacionalitat de Catalunya és la seguretat de la seva vida nacional. I ho declara, portant a la vida de Catalunya tots aquells principis generals humans que han sigut proclamats per l'avançament de l'especie, totes aquelles normes socials que corresponen a tots els homes i a tots els pobles, totes aquelles disciplines de moral que tenen una valúa definitiva a l'avenç de l'humanitat.

Heu's-aquí la valúa del Missatge que aprovà el Consell General: l'afirmació incontrovertible de la vida de Catalunya, la Patria per a tots i la vida catalana al món.

D. MARTÍ I JULIÀ.

De Correu de Catalunya (Santiago de Cuba).

LA COOPERATIVA MUTUAL CATALANA

— Pont de la Parra, 5 —

vos invita a la seva obra «Social, humana i constructiva», en la qual obtindreu: Millorament en la calitat i preus dels articles, absoluta garantia de llurs pesos i mesures, benefici reemborsable sobre el consum anyal, contribuint al sosteniment d'Escoles Catalanes i altres fins patriòtics — Demaneu Estatuts a l'Hostatge Social —

Nacionalisme i Federalisme

TAL com s'anuncià oportunament, el conegut federal En Francesc Albert i Paradís donà en el local de la U. N. R. (Casal Catalanista del districte tercer), un cicle de tres conferències per a demostrar l'identitat del nacionalisme i el federalisme d'En Pi i Margall.

Dites conferències tingueren lloc els dies 17, 19 i 22 del passat mes, versant, respectivament, sobre els temes: «Ideal d'Esquerra Catalana. Personalitat de Catalunya i Identitat del Nacionalisme i el Federalisme d'En Pi i Margall».

Els treballs que llegí el senyor Albert, foren una obra veritablement conciençada i acurada. En la seva primera lectura feu una exposició filosòfica d'ètica social, estudiant l'individualisme i el col·lectivisme amb força riquesa de conceptes i apreciacions.

Passà a definir les diverses formes de govern, dient que, de totes, la més acceptable és la republicana.

Parlà després del moviment religiós, que és una violència al volguer-li treure l'absoluta bel·ligerància per part dels elements contraris. D'això en dedueix l'acció negativa amb que procedeixen els partidaris de resolucions extremes, amb tanta ineficàcia les de dreta com les de l'esquerra.

Després, acabà la primera conferència exposant de quina fàiso enten la qüestió social, i diu que'l poble, per a obtenir una nova organització, ha de procurar fer-se'n digne pels esforços de ell mateix.

Sentades la psicologia i fisiologia de l'individu, passà a tractar el tema de la segona conferència, estenent-se en llargues i eloqüents consideracions que demostraven els profunds coneixements que'l conferenciant té de les idees nacionalistes i federals. Feu a continuació un detallat estudi geogràfic de les fronteres que pertoca tenir a les nacionalitats compreses dintre l'Estat espanyol. Continua analitzant els orígens de les diverses races que'l poblen, provant que nosaltres, els catalans, som, junt amb valencians i mallorquins, de raça ibera, i els portuguesos, celtas, essent en les planuries centrals, barreja d'ambdues races, o siga celtibers. Parla, aixímateix, dels idiomes i dialectes que's parlen en la Península, i demostra que la parla catalana és un idioma amb tota propietat.

Passa uesprés a tractar nostra historia des dels temps primitius, detenint-se molt, especialment, en sos comentaris, en la Confederació Catalana-Aragonesa, cantant les glories de ses conquestes, però diu que potser la confederació n'hauria tret més partit d'haver-les dirigit, enlloc de fora, a l'interior de la mateixa Península, i avui la confederació ibèrica, el gran somni d'En Pi i Margall, fóra ja un fet.

Acabà aquesta segona conferència, cantant un himne a la nostra patria catalana.

En la tercera i darrera conferència, el senyor Albert i Paradís desenrotllà el tema «Idealitat del nacionalisme i el federalisme d'En Pi i Margall», declarant el conferenciant que ell és federal pactista, i definint el nacionalisme i el federalisme en ses diverses interpretacions.

L'afinitat de les dues ideologies la demostra llegint diversos fragments de les obres d'En Pi i Margall, i molt especialment de *Las Nacionalidades*. Amb això prova que'l regionalisme i l'autonomisme no són ideals compatibles amb el federalisme pactista i molt menys amb el nacionalisme, ja que aquest perdria l'hegemonia natural de que va impregnat.

Diu que les accions del regionalisme i l'autonomisme actuen sempre amb contradicció, mentre tot el federalisme pactista i el nacionalisme, sobre tot el mantingut per la Unió Catalanista amb les noves orientacions darrerament aprovades, són avui un mateix ideal i podrien formar un sol còs polític per a col·laborar en prò de la llibertat de Catalunya.

I amb aquestes paraules, el senyor Albert posà fi al cicle d'aquestes brillants conferències, que li valgueren cada una d'elles mrescudes felicitacions de la nombrosa concorrencia que hi assistí, la qual sapigué fer-se càrrec de la valúa del treball del conferenciant.

(1) Retirat del número passat per excés de original, malgrat estar ja compost.

Unió Catalanista

Secció Oficial

Associació protectora de l'ensenyança catalana

En la darrera reunió del Concili Directiu d'aquesta Associació s'hi admeteren dos socis de Barcelona i dos més de Sabadell.

Se donà compte d'una comunicació del Centre Regionalista de Sarrià anunciant la celebració d'un Concurs local de lectura i escriptura de l'idioma català per a la tardor vinenta, acordant-se respondre-hi aplaudint la iniciativa i oferint-hi cooperació; altre, del President de l'Agrupació Regionalista de Tarrassa, comunicant l'acord en principi de dita Agrupació per a convocar el Segon Concurs Comarcal d'igual classe en dita ciutat amb la cooperació de la Comissió Delegada de Sabadell i altres entitats de la Comarca del Vallès i baix el patrocini de la «Protectora»; altre de la Joventut Valencianista de Barcelona, convidant a la Festa de la Patria del dia 29 de Juny, acordant-se assistir-hi; altre, del President de la Diputació de Barcelona, sobre l'acord de dita Corporació, subvencionant el Concurs Nacional d'Historia de Catalunya de l'any corrent, corresponent-hi amb el reglament; altre, de la empresa «Cultural Catalana», oferint-se per a facilitar l'administració de publicacions.

El senyor President de la Comissió Tècnica donà compte de dos dictamins sobre peticions de subvencions a escoles que's resolgueren en el sentit proposat per dita Comissió.

Finalment la Presidència entrà al Concili d'haver-se convocat la nova Comissió especial nomenada en el Concili anterior destinada a difondre la conveniència de crear-se prompte les Biblioteques Populares acordades en la darrera Assemblea de la Mancomunitat, la qual ha quedat constituïda amb el títol de «Obra de Biblioteques de Catalunya», havent-se nomenat ella mateixa President a D. Eugeni d'Ors; Vicepresident a D. Antoni Sansalvador i Secretari a don Francesc Rossell, i havent pres ja totseguit alguns acords relacionats amb la seva interessant missió.

Joventut Nacionalista de Catalunya

En el Casal Catalanista del districte segon (Alvarez, 6, pral.), tindrà lloc avui dissabte 10 del corrent, una conferència que tractant sobre «Tasca fonamental de l'Unió», explicarà En Pere de Tera.

Organitzada per la Secció de Propaganda del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, avui tindrà lloc la conferència que devia celebrar-se el prop passat dissabte, a carrec de l'individu d'aquesta «Joventut» En Miquel Durán i Tortajada, sobre el tema «Catalunya i Valencia, Nació».

El dia 15 del corrent a dos quarts de deu de la vetlla, en el Casal Nacionalista de Sans «Els Segadors», (Cros, 5, pral.) hi tindrà lloc una conferència pública a carrec d'En M. Alcántara i Gusart, qui desentrotllarà el tema «El Nacionalisme i la pena de mort».

Renaixement

El número de demà, contindrà les següents materies.

Actuació.—Esguards, per Maig.—*El Dret Civil Català*, per M. i C.—*L'educació civil*, per F. Rosell.—*Charitas*, per Gèminis.—*Les càtedres de l'Escola Superior d'Agricultura*, per C. Ll.—*Tarragona-Aspectes I*, per Josep Gilabert i Punsoda.—*El teatre en plena Naturalesa*, per J. Jaumandreu.—*La Joventut Na-*

cionalista de Catalunya a la «Setmana Municipal».—*Les conferencies de la Joventut Nacionalista de Catalunya: La separació de les esglésies i de l'Estat*, per A. Rovira i Virgili.—*El règim interior autonòmic i la Sobirania de la Nació*, per En F. Culi i Verdàguer.—*Noticiari*.

Casal Catalanista del districte IV.—La secció d'esbarjo d'aquest Casal te organitzada, per al proper dia 17, una festa de caràcter artístic-polític. En dita festa s'hi representarà una aplaudidíssima obra dramàtica, hi pendrà part l'Esbart Folklòric de Catalunya i, ademés, hi haurà una part essencialment política en la qual hi pendran part eloqüents oradors de la Unió Catalanista.

NOVES

NOSTRE ÈXIT. Nosaltres qui sempre en la nostra obra hi posem el més falaguer optimisme, havem de confessar que'l triomf assolit amb nostre primer número ha superat en molt les nostres esperances. La benevolença del públic i el mai prou agraït entusiasme dels nostres amics, fervents col·laboradors de la nostra obra, s'encarregaren, als pocs moments d'haver llançat el número al carrer, de l'equivocat de nostres calculs, tant, que a fi d'atendre les demandes nombrosíssimes que de números se'ns feia, malgrat haver sigut el primer tiratge de deu mil exemplars, ens vegerem obligats a fer us dels tres mil que havíem destinat per a propaganda, a fi que els nostres ideals en aquell número tan concretats arribessin fins al més oblidat recó de Catalunya. Això feu que tinguesim de fer un segon tiratge de cinc mil exemplars dels quals en queden poquíssims i que oferim a tots els amics que escampen nostre ideologia, tot a allà on hi ha un fil de la Patria.

«La Nació» resta agrada a tots. Mercès als amics i als anònims col·laboradors de la nostra obra, que han fet efectiu nostre triomf, i vagi també un merescut elogi als tallers gràfics que tenen a son càrrec la confecció de nostre periòdic, per la pulcritud amb que ha complert son comès aportant son esforç a nostre èxit, part del qual an ells correspon.

A tots mercès, i a les moltes felicitacions rebudes sols sabem contestar ¡Avant! i ¡Visca Catalunya! perquè és per Ella que treballem i és Ella qui ens fa triomfar.

Les deficiències que s'observen en el primer número de tota publicació, també perjudica el de LA NACIÓ en el que hi aparegueren algunes errates que'l bon criteri dels nostres llegidors degué esmenar degudament.

No obstant, en la segona edició del mateix, que'ns vegerem obligats a editar, hi quedaren ja subsanades, sinó totes la gran majoria.

Creiem que tothom sabrà fer-se'n càrrec.

♦ **SENYORES DE GUST:** a la botiga de Modes i Merceria, *Masià i Delclós*, S. en C., Hospital, 21, hi trobareu les darreres novitats de la temporada.

El dia 26 de Juny propassat el distingit escriptor nacionalista i individu de la J. N. de C. En A. Rovira i Virgili, donà al Casal Catalanista del Poble Nou la seva anunciada conferència sobre «La separació de les esglésies i de l'Estat». Després d'unes breus paraules de presentació del president del Casal En Ricard Vives, el con-

ferenciant començà a desglosar el tema d'una fàisó brillant i justa. L'extret d'aquesta conferència es publicarà en el número de demà de RENAI-XEMENT, ço que'ns dispensa donar-ne noticia.

Finit el treball del senyor Rovira i Virgili una ferventa ovació esclatà en la sala.

♦ **MERCERIA** — Albert Bonet — Claris, 15, Adornaments per a vestits de senyora. Grans novitats. Preus reduïts.

Dijous passat l'individu de la Joventut Nacionalista de Catalunya En F. Culi i Verdàguer, va donar l'anunciada conferència sobre «El règim interior autonòmic i la sobirania de la nació» en el Casal Catalanista del districte IV, desenrotllant aquest interessant tema d'un modo sobri i científic, i éssent molt ben acollida la disertació pel nombros públic que assistí a escoltar-la.

No parlem més d'aquesta conferència perquè RENAI-XEMENT en publica un llarg extracte.

♦ **DEMANEU PER TOT** els finissims vins de taula *Castell de Cunit*. Representant Josep Vidal. Ronda Sant Antoni, 74, 3.ª, 1.ª.

El dijous, dia 15 del corrent, a les 10 de la vetlla i en el local del Casal Catalanista del districte II (Alvarez, 6, pral.) celebrarà reunió general ordinària la «Joventut Catalanista de Barcelona», la qual ho fa avinent a tots els seus socis per a que hi assisteixin, car s'han de tractar assumptes de veritable interès patriòtic.

Renaixement d'aquesta setmana, junt amb les conclusions acordades en la «Conferència de Nacionalitats», celebrada a París els dies 26 i 27 de Juny, publicarà la declaració que hi portà, representant a Catalunya, el fort escriptor En Alfons Maseras.

CORRESPONDENCIA

J. M. i F. T.—Caldes de Montbui: Agraim encoratjament. Aviat aprofitarem oferiment d'ajudar-nos. Mercès per les observacions.—B. A.—St. Feliu de Guixols: Malgrat tot, vostè seguirà rebent les nostres publicacions. Quan pugui, ja'ns avisarà.—J. P.—Palafrugell: Agraïdíssims per la cooperació al «Comité»; ens fem càrrec de les altres observacions.—A. S. i R.—Vilafra de la Panadés: Li respondrem degudament: per endavant mercès.—Ll. P.—Ripoll: Quedem reconeguts a la seva ofrena.

J. P.—St. Just Desvern: Rebudes subscripcions; mercès per la ressenya.—J. C. i B.—Mataró: L'anunci de la seva visita ens estalvia d'escriure-li particularment; l'esperem.—E. M.—Reus: Vol dir que hem rebut la vostra; ja escriurem.—J. P.—Sabadell: Remerciem l'assenyalat servei; li escriurem per diversos motius.—J. E.—Cassà de la Selva: Hem anat rebent el fruit de la nostra intensa propaganda; complim al peu de la lletra les observacions que'ns feu.—R. P.—Vendrell: Ja suposavam que'l vostre patriotisme us faria acceptar; desseguida que passi tanta feina com tenim ara, us contestarem degudament.—G. B.—Palamós: Comprehem la valua del seu franc oferiment i apreciant-lo en el que val, ens cal posar-nos incondicionalment a la reciprocitat.

N. C.—Santes Creus: Remerciem la seva doble subscripció, però com a tots els abonats a «Renaixement» també l'hi hauriem considerat a «La Nació».—J. E.—Cassà de la Selva: Presa nota de totes les observacions. Pel demés podem esperar la vostra visita.—J. M.—Caldes de Montbui: Cada setmana rebra els exemplars demanats i pot distribuir-los com millor li sembli.

♦ ♦ LA NACIÓ ♦ ♦

EDICIÓ DEL COMITÉ DE PREMSA

DE LA UNIÓN CATALANISTA

ABONAMENT

1 pesseta trimestre -- Estranger: 1'50 pessetes

COMBINACIÓ AMB «RENAIXEMENT»

2'50 pessetes trimestre -- Estranger: 4 pessetes

Imp. Josep Sabadell y C.^a, S. en C.—Mallorca, 257 bis

Teatre de Natura - Vallvidrera

Festa Inaugural: Demà, diumenge, 11 de Juliol de 1915

a 2 quarts de 5 de la tarda

Director General: J. POUS I PAGÉS :- Decorat i ornamentació: OLAGUER JUNYENT

Direcció Musical: JAUME PAHISSA :- Primers Actor i Actriu: ENRIC GIMENEZ, ELVIRA FREMONT

Representació Extraordinària del drama en 3 actes i 5 quadros d'A. DAUDET, música de G. BIZET

L'ARLESIANA

(MES DE 200 EXECUTANTS)

Preus: Llotges sense entrades, 50 ptes.—Cadira de Platea amb entrada, 5 ptes.—Setis de grada sense numerar amb entrada, 2 ptes.—Entrada a llotja, 2 ptes.—Entrada de passeig, 1 pesseta

L'Impost del timbre i demés a càrrec del públic

El despatx de les localitats estarà obert de 9 a 1 del matí i de 4 a 9 de la tarda en el Kiosc de la Rambla dels Estudis, davant del carrer de Tallers i demà fins a la 1, en l'esmentat Kiosc i després a la porta del Teatre a Vallvidrera.

ADVERTIMENTS

Cas d'haver-se de suspendre la festa per mal temps, se farà'l diumenge vinent, servint les mateixes localitats i entrades.

Si vingués la suspensió forçosa, una vegada començat l'espectacle, aquest se donarà per acabat, sense tenir dret el públic a reclamació de cap mena.

Una fanfarrà de trompetes i trombons senyalarà'l començament de la representació i el de cada acte.

El Teatre està situat a cinc minuts de la Plaça del Funicular de Vallvidrera, havent-hi pals indicadors del camí que hi mena. El públic pot fer us de tres vies de transport: la del ferrocarril i funicular de Vallvidrera, la de la Companyia General que surt de la Plaça de Catalunya i condueix fins al peu de la dreuera; i la de l'Avinguda del Tibidabo, agafant després el tramvia blau que porta fins a la plaça de Vallvidrera.

Hi haurà servei de Bar.

Fàbrica de Guants

de pell i de punt

DIPÓSIT DE MITJES I MITJONS

Classes selectes

VENDA AL ENGROS I A LA MENUDA

Junqueres, 12, pral.

**Migranya, Dolors Neuràlgics,
Febres, etc.**

es curen amb

Kalmine

En venda: Centre Productes Farmacèutics del Dr. Andreu,
J. Uriach i Cia., J. SEGALÀ

AL DETALL: en totes les farmàcies

CAPSES D'UN CAXET: 35 cts.

Tallers Gràfics

J. SABADELL y C.^a, S. en C.

— — Obres de text — —
Revistes : Periòdics : Fascicles
Catàlegs : Circulars : Factures
Talonaris : Memoràndums : Es-
queles mortuòries : Targetes i
tota mena de treballs comercials

: Casa especial per a Carnets :
Calendaris i Etiquetes en relleu

Mostruaris de totes menes
:: i Llibres ratllats ::
Relligats de luxe i econòmics

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Mallorca, 257 bis-BARCELONA

TELEFON 7210